

Sygn. akt III AUa 2020/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Pietrzak (spr.)
Sędziowie	SSA Tadeusz Szweda SSA Ewelina Kocurek - Grabowska
Protokolant	Beata Kłosek

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2016r. w Katowicach

sprawy z odwołania A. B. (A. B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek apelacji ubezpieczonego A. B.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach

z dnia 26 sierpnia 2015r. sygn. akt VIII U 67/15

oddala apelację.

/-/ SSA E.Kocurek-Grabowska /-/ SSA J.Pietrzak /-/ SSA T.Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 2020/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 marca 2014r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu A. B. przyznania prawa do emerytury pomostowej, ponieważ nie spełnił przesłanek określonych w art. 4 i w art. 49 powołanej ustawy o emeryturach pomostowych. Organ rentowy podkreślił, że ubezpieczony wprawdzie legitymuje się ponad 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym i ukończył 60 lat życia, jednak nie wykazał, że przepracował 15 lat w warunkach szczególnych w rozumieniu przedmiotowej ustawy, a jedynie 14 lat, 3 miesiące i 11 dni takiej pracy.

Odwołanie od tej decyzji złożył ubezpieczony A. B. wnosząc o jej zmianę

i przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej. W uzasadnieniu wskazał, że w jego ocenie do takiej pracy organ rentowy winien mu zaliczyć również okres pełnienia zasadniczej służby wojskowej od 29 października 1974r. do 6 października 1976r. W tym zakresie powołał się na stanowisko judykatury, które jego zdaniem ma przemawiać za słusnością jego wniosku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Dodatkowo organ rentowy podkreślił,

że wskazana przez odwołującego uchwała Sądu Najwyższego odnosi się wyłącznie do emerytur przyznanych na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie zaś do emerytury pomostowej.

Wyrokiem z dnia 26.08.2015r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach oddalił odwołanie.

Sąd ustalił:

Ubezpieczony A. B., ur. (...), w dniu 24 listopada 2014r. ponownie złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wniosek

o przyznanie prawa do emerytury pomostowej.

Wcześniej decyzją z dnia 7 maja 2013r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia. Ubezpieczony odwołał się od tej decyzji ale jego odwołanie i apelacja zostały oddalone.

Spółka (...) S.A. z siedzibą w P. wystawiła ubezpieczonemu świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze

w okresach: od 16 sierpnia 1974r. do 24 października 1974r., od 4 listopada 1976r.

do 10 września 1984r., od 11 października 1984r. do 20 lipca 1988r., od grudnia 1988r.

do 13 czerwca 1989r. i od 1 sierpnia 1989r. do 30 czerwca 1991r. na stanowisku ślusarza remontowego - pracownika stale i bezpośrednio zatrudnionego przy konserwacji i remontach maszyn i urządzeń wydziału hutniczego, tj. przy pracach związanych z produkcją ołowiu

i przetwórstwem tego metalu.

Ponadto w dniu 15 marca 2010r. ww. spółka wystawiła odwołującemu zaświadczenie potwierdzające zajmowanie przez niego stanowisk takich jak ślusarz remontowy i ślusarz.

Ubezpieczony w trakcie zatrudnienia w spółce (...) był pracownikiem oddziału remontowego, wydziału mechanicznego. Faktycznie w tym czasie pracował w brygadzie remontowej razem z innymi ślusarzami. Jego praca w tym zakładzie polegała na remontach nieczynnych pieców do wytopu cynku i ołowiu. Remont takiego pieca trwał około miesiąca, zaś wcześniej przed remontem piec był wyłączany z produkcji i poddawany procesowi wychładzania, dopiero po jego wychłodzeniu brygady remontowe przystępowały do jego rozbiórki, a następnie ponownego zazbrojenia konstrukcji i wymurowania z materiałów ogniotrwałych. Ubezpieczony przy takim remoncie zajmował się rozbiórką pieca i pracami zbrojarskimi, z kolei pracami związanymi z murowaniem, zajmowała się brygada murarzy. Niezależnie od powyższego ubezpieczony w spornych okresach zajmował się też naprawami urządzeń współpracujących z piecami, jak przenośników dostarczających surowiec do tych pieców oraz przenośników i wagoników odbierających produkt końcowy i żużel, a także lin napędowych do tych urządzeń. W tym czasie pracował w obrębie tych urządzeń, ale również i w warsztacie, gdzie przygotowywał elementy do naprawy zużytych części. Ubezpieczony, jak sam przyznał, nie obsługiwał bezpośrednio pieców i ich infrastruktury, a jedynie zajmował się ich naprawami i remontami.

Po dniu 31 grudnia 2008r. ubezpieczony nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

Ubezpieczony 60 lat ukończył (...)

Wobec poczynionych ustaleń Sąd uznał odwołanie za niezasadne podnosząc

w motywach rozstrzygnięcia co następuje:

Zgodnie z treścią art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Natomiast po myśli art. 3 ust. 1, 4 i 7 ustawy prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 1. Za takich pracowników uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Z kolei zgodnie z art. 49 powoływanej ustawy, prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

- 1) po dniu 31 grudnia 2008r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;
- 3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Bezspornie odwołujący po dniu 31 grudnia 2008r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 wobec czego poza sporem pozostawało też, że nie przysługuje mu uprawnienie do świadczenia emerytalnego na podstawie art. 4 ustawy.

Okolicznością sporną w niniejszej sprawie było natomiast ustalenie, czy ubezpieczony spełnia warunki do nabycia prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych.

Analiza treści cytowanego przepisu art. 49 prowadzi do wniosku, że regulacja ta znajduje zastosowanie w stosunku do osób, które nie wykonywały pracy po dniu 31 grudnia 2008r. oraz legitymują się wymaganym 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych.

W kwestii nabycia emerytury pomostowej na podstawie ww. regulacji wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 marca 2012r. (w sprawie II UK 164/11), gdzie podkreślił, że: „Warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową

w świetle art. 4 i 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz.U.

Nr 237, poz. 1656 ze zm.), jest legitymowanie się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze (w rozumieniu tej ustawy lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po wejściu w życie ustawy

o emeryturach pomostowych, a więc po 1 stycznia 2009r. Z kolei osoba ubiegająca się

o emeryturę pomostową, która nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub

o szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy "szczególnej" według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do tej emerytury jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy można kwalifikować jako pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych).”

Powyższe oznacza, że kryterium weryfikacji szczególnego charakteru prac wykonywanych do dnia 31 grudnia 2008r. stanowią przepisy nowej ustawy, tj. ustawy o emeryturach pomostowych, a nie dotychczas obowiązujące, tj. przepisy rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Bezpośrednią konsekwencją

tego jest obowiązywanie wykazu prac w warunkach szczególnych z ustawy o emeryturach pomostowych z dnia 19

grudnia 2008r. W wykazie tym brak jest stanowiska operatora ślusarza remontowego, zatem wykonywaną przez niego

pracę w spornych okresach należy przyporządkować do jednego z rodzajów pracy wymienionych we wspomnianym

wykazie. Odwołujący podnosi, że jego pracę w spornych okresach należy zaliczyć do prac wymienionych pod pozycją

10, tj. prace bezpośrednio przy obsłudze agregatów i urządzeń do produkcji metali nieżelaznych.

Praca ubezpieczonego w spornych okresach, nie odpowiada wyżej wymienionemu rodzajowi pracy, bowiem ubezpieczony, jak sam przyznał, nie wykonywał bezpośredniej obsługi tych urządzeń, a jedynie dokonywał ich remontów i napraw, w dodatku przeważnie

w okresie ich wyłączenia z produkcji, zajmował się też naprawą i remontami urządzeń pomocniczych, jak podajniki, czy wagoniki.

Taka ocena jego pracy w trakcie całego zatrudnienia w spółce (...) powoduje, że bezprzedmiotowym staje się rozważanie zarzutu odwołującego, odnośnie zaliczenia pełnienia przez niego służby wojskowej, w trakcie zatrudnienia u tego pracodawcy, bowiem nawet pozytywna odpowiedź na to pytanie nie spowoduje, że odwołujący będzie legitymował się taką pracą w ilości wymaganej w ustawie.

Skoro ubezpieczony nie wykazał 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, o której mowa w art. 49, to brak jest podstaw do przyznania mu świadczenia

w oparciu o ten przepis.

Apelację od tego wyroku wywiódł ubezpieczony zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy,

a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 316 § 1 k.p.c. i 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem istotnej części tego materiału, brak jakiegokolwiek odniesienia się przez Sąd I instancji

w uzasadnieniu skarżonego wyroku do dowodów z dokumentów zalegających w aktach sprawy, a świadczących o wykonywaniu przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w przedsiębiorstwie (...) S.A., a ponadto poprzez brak jakiegokolwiek odniesienia się do przez Sąd I instancji do odbywania przez ubezpieczonego zasadniczej służby wojskowej i uznanie rozpatrywania tejże kwestii za bezprzedmiotową;

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, że praca wykonywana przez ubezpieczonego w spółce (...) nie odpowiada treści załącznika 1 do ustawy o emeryturach pomostowych, a mianowicie wykazowi prac w szczególnych warunkach, a zatem dokonanie błędnego ustalenia, iż ubezpieczony nie wykonywał w tymże zakładzie pracy w warunkach szczególnych uprawniającej go do skorzystania z prawa do emerytury pomostowej, podczas gdy ubezpieczony będąc zatrudnionym w przedsiębiorstwie (...) S.A. na stanowisku ślusarza remontowego - pracownika stale i bezpośrednio zatrudnionego przy konserwacji i remontach maszyn i urządzeń wydziału hutniczego wykonywał prace przy produkcji ołowiu i przetwórstwie tego metalu, co odpowiada zakresowi prac ujętych w pozycji nr 6 oraz 10 załącznika 1 do ustawy o emeryturach pomostowych, a mianowicie prace bezpośrednio przy obsłudze agregatów i urządzeń do produkcji metali nieżelaznych oraz prace bezpośrednio przy obsłudze wielkich pieców oraz pieców stalowniczych lub odlewniczych, co winno skutkować uznaniem tego okresu zatrudnienia wraz z okresem służby wojskowej, za okres pracy w warunkach szczególnych uprawniający do przyznania prawa do emerytury pomostowej;

ewentualnie

- naruszenie prawa materialnego, a to przepisu art. 49 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych poprzez błędną wykładnię definicji ustawowej „pracy w warunkach szczególnych”, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie wskazanego przepisu i dokonanie wykładni ww. zwrotu jako pracy literalnie odpowiadającej nazwą jednej z pozycji załącznika nr 1 do wskazanej ustawy, a przeto poprzez zaniechanie w procesie oceny faktycznie wykonywanych przez ubezpieczonego czynności, podczas gdy prawidłowa wykładnia naruszonych przepisów nakazuje przy ocenie pracy w warunkach szczególnych dokonanie oceny rodzaju powierzonej pracy w kontekście czynników ryzyka, które niesie dla pracownika, a ponadto poprzez przyjęcie, że kryterium kwalifikacji szczególnego charakteru prac wykonywanych do dnia 31 grudnia 2008 r. stanowią jedynie przepisy nowej ustawy,

tj. przepisu ustawy o emeryturach pomostowych, a nie dotychczas obowiązujące przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, podczas gdy pracownikami wykonującymi prace w warunkach szczególnych i w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych są także osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, o czym stanowi art. 3 ust. 7 ustawy;

- naruszenie prawa materialnego, a to przepisu art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony PRL (Dz.U. nr 44, poz. 220), w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 1974 r., a mianowicie właściwym dla dnia rozpoczęcia przez ubezpieczonego pełnienia zasadniczej służby wojskowej w Wojsku Polskim - 29 października 1974 r., poprzez niewłaściwe zastosowanie tegoż przepisu i uznanie, że bezprzedmiotowym jest rozpatrywanie kwestii zaliczenia ubezpieczonemu zasadniczej służby wojskowej do czasu pracy w warunkach szczególnych, podczas gdy zgodnie z treścią tego przepisu okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy.

Wskazując na przytoczone podstawy, skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i przyznania ubezpieczonemu emerytury pomostowej oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Spór w niniejszej sprawie sprowadza się do kwestii czy ubezpieczony spełnia warunki do nabycia prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych a ściślej czy posiada wymagany okres zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Sąd I instancji uznał, że postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony nie legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach pomostowych.

W świetle treści zarzutów apelacyjnych kluczową kwestią dla rozstrzygnięcia rozpatrywanej sprawy jest zatem prawidłowość poczynionych w tym względzie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych i tym samym prawidłowość dokonanej przez tenże Sąd oceny dowodów.

Ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów. Obejmuje ona rozstrzygnięcie

o przeciwstawnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się ze świadkami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli więc z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Musi się ona zatem ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Odnosząc te uwagi ogólne do rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela

i przyjmuje za własne. Skarżący nie wykazał bowiem, że wnioskowanie Sądu I instancji wykraczało poza schematy logiki formalnej albo dokonywane było wbrew zasadom doświadczenia życiowego, czy nie uwzględniało jednoznacznych związków przyczynowo - skutkowych, natomiast skuteczność procesowych zarzutów apelacji zależna była właśnie

od wykazania powyższego.

W szczególności logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego są wnioski wysnute przez Sąd I instancji na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach rentowych ubezpieczonego oraz na podstawie zeznań ubezpieczonego, co do tego jaką pracę ubezpieczony wykonywał i czy była to praca w warunkach szczególnych.

Pracodawca ubezpieczonego wystawił mu co prawda świadectwo pracy w warunkach szczególnych, ale należy zauważyć, że samo wydanie pracownikowi świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie przesądza o tym, że taka praca rzeczywiście była przez niego wykonywana i nie pozbawia Sądu możliwości zweryfikowania treści tego dokumentu.

Nadto pracodawca skarżącego wskazane w tymże świadectwie stanowisko pracy zakwalifikował jako pracę w warunkach szczególnych opierając się na treści zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30.03.1985r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego.

Tymczasem wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) nie uprawnia do uzyskania emerytury w wieku niższym na podstawie art.184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jedynie bowiem te prace, które są wymienione w załączniku do rozporządzenia są pracami w szczególnych warunkach dającymi prawo do emerytury.

W tej sytuacji w pełni zasadne było zweryfikowanie treści tego świadectwa i poczynienie ustaleń co do rodzaju wykonywanej przez skarżącego pracy i warunków, w jakich była świadczona na podstawie innych dowodów.

Zasadne było także dokonanie oceny, czy wykonywana przez skarżącego wówczas praca jest pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela bowiem zapatrywania prawne przedstawione w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji oraz powoływanego w nim wyroku Sądu Najwyższego w przedmiocie zasad nabywania prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych.

W tej sytuacji powtarzanie tej argumentacji w tym miejscu jest całkowicie zbędne.

Wreszcie w świetle poczynionych ustaleń uprawiona była konstatacja, że wykonywana przez skarżącego praca nie odpowiada pracy określonej pod pozycją 10 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych, tj. pracy bezpośrednio przy obsłudze agregatów i urządzeń do produkcji metali nieżelaznych.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że skoro w świetle poczynionych w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych, wykonywanych przez skarżącego prac nie można uznać za prace bezpośrednio przy obsłudze agregatów i urządzeń do produkcji metali nieżelaznych, to skarżący nawet po zaliczeniu okresu służby wojskowej nie legitymowałby się wymaganym przez przytoczone przepisy stażem pracy w warunkach szczególnych, zatem Sąd I instancji prawidłowo uznał, iż bezprzedmiotowym było rozważanie zarzutu skarżącego, odnośnie zaliczenia pełnienia przez niego służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Z przytoczonych względów Sąd Apelacyjny na mocy art. 385k.p.c. oddalił apelację jako pozbawioną podstaw.

/-/ SSA E.Kocurek-Grabowska /-/ SSA J.Pietrzak /-/ SSA T.Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia ek